

Presuda Suda od 28. travnja 1998.

Predmet C-120/95

Nicolas Decker v Caisse de maladie des employés privés. –

Zahtjev za prethodnim tumačenjem: Conseil arbitral des assurances sociales – Veliko vojvodstvo Luksemburg.

Sloboda kretanja dobara – članci 30. i 36. Ugovora o EZ – Povrat medicinskih troškova koji su nastali u drugoj državi članici – Prethodno odobrenje nadležne ustanove – Kupnja naočala.

European Court Reports 1998 strana I-01831

Ključni pojmovi

1. Socijalna sigurnost za radnike migrante – Ovlast država članica da organiziraju svoje sustave socijalne sigurnosti – Granice – Usklađenost s pravom Zajednice – Pravila Ugovora o slobodi kretanja dobara
(Ugovor o EZ, čl. 30.)
2. Socijalna sigurnost za radnike migrante – Zdravstveno osiguranje – Koristi osigurane u drugoj državi članici – Članak 22. Uredbe br. 1408/71 – Doseg – Povrat troškova medicinskih proizvoda kupljenih u drugoj državi članici, od strane država članica, prema tarifama na snazi u nadležnoj državi – Je li isključen
(Uredba Vijeća br. 1408/71, čl. 22.)
3. Sloboda kretanja dobara – Količinska ograničenja – Mjere s istovrsnim učinkom – Nacionalna pravila o povratu medicinskih troškova koji su nastali u drugoj državi članici – Kupnja medicinskih proizvoda – Naočale – Zahtjev za prethodnim odobrenjem ustanove za socijalnu sigurnost države koja pruža osiguranje – Nije dopušteno – Opravdanje – Kontrola troškova zdravstva – Zaštita javnog zdravlja – Nijedno
(Ugovor o EZ, članci 30. i 36.)

Sažetak

4. Činjenica da nacionalna pravila reguliraju područje socijalne sigurnosti ne može isključiti primjenu članka 30. Ugovora.

Pravo Zajednice ne oduzima državama članicama ovlast da urede svoje sustave socijalne sigurnosti, no bez obzira na to, prilikom provođenja ta pravila moraju biti u skladu s pravom Zajednice.

5. Članak 22. Uredbe br. 1408/71 ima za cilj omogućiti osiguranoj osobi, da prema odobrenju nadležne ustanove ode u drugu državu članicu kako bi primila liječenje u skladu sa svojim potrebama, da primi zdravstvene koristi u naturi, na račun nadležne institucije, ali u skladu s odredbama zakonodavstva države u kojoj su usluge pružene, posebno gdje potreba za prijenosom postoji zbog zdravstvenog stanja osobe o kojoj je riječ, bez da ta osoba snosi dodatne troškove. Članak nema namjeru regulirati te tako ni na koji način ne sprječava povrat troškova medicinskih proizvoda kupljenih u drugoj državi članici, od strane država članica, prema tarifama na snazi u nadležnoj državi, čak i bez prethodnog odobrenja.
6. Članci 30. i 36. Ugovora isključuju nacionalna pravila prema kojima ustanova socijalne sigurnosti države članice odbija nadoknaditi troškove osiguranoj osobi prema fiksnoj stopi za dioptrijske naočale kupljene od optičara koji posluje u drugoj državi članici, na temelju toga da je potrebno prethodno odobrenje za kupnju bilo kojeg medicinskog proizvoda u inozemstvu. Takva pravila moraju biti označena kao prepreka slobodnom kretanju dobara, jer potiču osigurane osobe da kupuju takve proizvode na nacionalnom teritoriju radije nego u drugim državama članicama, te su stoga odgovorna za smanjenje njihovog uvoza. Nisu opravdana rizikom od ozbiljnog umanjenja financijske ravnoteže sustava socijalne sigurnosti, jer povrat troškova naočala i leća prema fiksnoj stopi, kupljenih u drugoj državi članici, nema značajan utjecaj na financiranje ili ravnotežu sustava socijalne sigurnosti, niti su opravdana na temelju javnog zdravlja kako bi osigurala kvalitetu medicinskih proizvoda kojima se opskrbljuju osigurane osobe u drugim državama članicama, jer su uvjeti za pristup i bavljenje reguliranim zanimanjima subjekt direktiva Zajednice, a kupnja naočala, na recept oftamologa, od optičara koji posluje u drugoj državi članici, pruža jamstvo jednako onome koje pruža kupnja naočala od optičara koji posluje na nacionalnom teritoriju.

Stranke

U predmetu C-120/95

Zahtjev za prethodnim tumačenjem temeljem članka 177. Ugovora o EZ koje je Sudu uputio Conseil Arbitral des Assurances Sociales (Luxembourg) u postupku koji se vodi pred tim sudom

između

Nicolas Decker

i

Caisse de Maladie des Employés Privés

o interpretaciji članaka 30. i 36. Ugovora o EZ,

Sud,

u sastavu: G. C. Rodriguez Iglesias, predsjednik, C. Gulmann i H. Ragnemalm (sudac izvjestitelj)
(predsjednici vijeća), G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn, J. L. Murray,
D. A. O. Edward, J.-P. Puissochet, G. Hirsch i P. Jann, suci,

nezavisni odvjetnik: G. Tesauro,

zapisničar: D. Louterman-Hubeau, glavni administrator,

nakon pisanih razmatranja podnesenih u ime:

- G. Deckera, Andrée Braun i Serge Wagner, Luksemburška odvjetnička komora,
 - Luksemburška vlada, Claude Ewen, inspektor socijalne sigurnosti, prvi razred, Ministarstvo socijalne sigurnosti, sudjeluje kao zastupnik,
 - Belgijska vlada, Jan Devadder, upravitelj administracije u Ministarstvu vanjskih poslova, vanjske trgovine i suradnje u razvoju, sudjeluje kao zastupnik,
 - Njemačka vlada, Ernst Röder, Ministerialrat u Saveznom ministarstvu gospodarskih poslova, i Gereon Thiele, procjenitelj u tom ministarstvu, sudjeluju kao zastupnici,
 - Španjolska vlada, Alberto Navarro González, generalni direktor Pravne i institucionalne koordinacije Zajednice, i Gloria Calvo Diaz, Abogado del Estado, sudjeluju kao zastupnici,
 - Francuska vlada, Catherine de Salins, zamjenica direktora u Uredu za pravne poslove Ministarstva vanjskih poslova, i Philippe Martinet, tajnik za vanjske poslove u tom uredu, sudjeluju kao zastupnici,
 - Nizozemska vlada, Adriaan Bos, pravni savjetnik, sudjeluje kao zastupnik,
 - Vlada Ujedinjenog Kraljevstva, Lindsey Nicoll, Treasury Solicitor's Department, sudjeluje kao zastupnik, i Philippa Watson, Barrister,
 - Komisija Europske zajednice, Hendrik van Lier, pravni savjetnik, i Jean-Francis Pasquier, nacionalni državni službenik koji pomaže u Pravnoj službi, sudjeluju kao zastupnici,
- s obzirom na izvješće o raspravi,

nakon saslušanja usmenih komentara g. Deckera, kojeg predstavlja Serge Wagner, Caisse de Maladie des Employés Privés, koje predstavlja Albert Rodesch, Luksemburška odvjetnička komora, Luksemburška vlada, koju predstavlja Claude Ewen, Njemačka vlada, koju predstavlja Ernst Röder, Španjolska vlada, koju predstavlja Gloria Calvo Diaz, Francuska vlada, koju predstavlja Philippe Martinet, Vlada Ujedinjenog Kraljevstva, koju predstavlja Philippa Watson, i Komisija, koju predstavlja Jean-Francis Pasquier, na raspravi 2. srpnja 1996., nakon saslušanja mišljenja nezavisnog odvjetnika na zasjedanju 16. rujna 1997., donosi sljedeću presudu

Osnova

1. Prema odluci od 5. travnja 1995., primljenoj u pisarnici Suda 7. travnja 1995., Conseil Arbitral des Assurances Sociales (Arbitrarno vijeće za socijalno osiguranje), Luksemburg, je na temelju članka 177. Ugovora o EZ uputilo prethodno pitanje Sudu o interpretaciji članaka 30. i 36. tog Ugovora.
2. Pitanje je postavljeno u postupku između g. Deckera, luksemburškog državljanina, i Caisse de Maladie des Employés Privés (dalje: Fond) u povodu zahtjeva za povratkom troškova za naočale s dioptrijskim lećama koje su kupljene od optičara koji posluje u Arlonu, Belgija, na recept oftamologa koji posluje u Luksemburgu.
3. U pismu od 14. rujna 1992., Fond je obavijestio g. Deckera da mu neće nadoknaditi troškove naočala, na temelju toga što su kupljene u inozemstvu bez njihovog prethodnog odobrenja.
4. G. Decker se usprotivio takvoj odluci, posebno se oslanjajući na pravila Ugovora o slobodi kretanja dobara. Nakon što je Fond saslušao tu žalbu, zadržao je svoje stajalište odlukom svog upraviteljskog vijeća od 22. listopada 1992. te tako odbio njegov zahtjev.
5. G. Decker je podnio zahtjev Conseil Arbitral des Assurances Sociales, koji ga je odbio nalogom od 24. kolovoza 1993.
6. Zahtjevom od 8. rujna 1993., g. Decker se žalio protiv tog naloga Conseil Arbitral des Assurances Sociales, koji je odbio žalbu odlukom od 20. listopada 1993., na temelju toga da predmet nije povezan sa slobodom kretanja dobara, nego s propisima o socijalnoj sigurnosti, a to je Uredba Vijeća (EEZ) br. 1408/71 od 14. lipnja 1971. o primjeni modela socijalne sigurnosti na zaposlene osobe, samozaposlene osobe i članove njihovih obitelji koji se kreću unutar Zajednice (vidi verziju koja je izmijenjena i dopunjena Uredbom Vijeća (EZ) br. 118/97 od 2. Prosinca 1996., OJ 1997. L 28., str. 1.).
7. G. Decker se žalio Cour de Cassation (Kasacijskom sudu). Presudom od 12. siječnja 1995., odluka na koju se žalio je opozvana i slučaj je vraćen na odlučivanje Conseil Arbitral des Assurances Sociales-u. Presudom od 5. travnja 1995., je odlučio da se članak 60. Code des

Assurances Sociales (Zakonik o socijalnom osiguranju) i članak 58. statuta Union Caisses de Maladie des Salariés-a (dalje: UCM) primjenjuje na slučaj.

8. Članak 60. Luksemburškog Code des Assurances Sociales, u verziji koja je bila na snazi u relevantno vrijeme, određuje:

„Osiguranim osobama je dopušteno da odaberu liječnika, stomatologa, farmaceuta, bolnicu ili medicinsku ispostavu po svom izboru.

Samo sljedeći mogu pružati liječenje i usluge na teritoriju Velikog vojvodstva:

1. liječnici, stomatolozi, farmaceuti, bolnice, primalje, medicinske ispostave, koji imaju dopuštenje da obavljaju svoje zanimanje u svim dijelovima Velikog vojvodstva;
2. strani liječnici koji daju savjete u Velikom vojvodstvu i imaju ugovor o odlaženju liječniku i medicinskom savjetniku, bez dovođenja u pitanje širih međunarodnih ugovora.

No, osigurane osobe se mogu liječiti u inozemstvu samo uz odobrenje svog zdravstvenog fonda, osim u slučaju liječenja koje je započelo u inozemstvu zbog nesreće ili bolesti koja je nastupila u inozemstvu.

Zdravstveni fond ne može odbiti dati odobrenje ako liječenje u inozemstvu preporučuje liječnik koji se brine za osiguranu osobu i medicinski savjetnik, ili ako je liječenje koje je potrebno nedostupno u Velikom vojvodstvu.“

9. Povrat troškova okvira naočala i dioptrijskih leća u relevantno vrijeme je regulirao članak 78. statuta UCM-a i kolektivni ugovor od 30. lipnja 1975. koji je zaključen prema članku 308. Code des Assurances Sociales između UCM i udruge stručnjaka koja predstavlja optičare.

10. Članak 78. statuta UCM-a određuje:

„Troškove naočala i drugih optičkih pomagala snosi zdravstveni fond do iznosa navedenih u tarifama i u skladu s uvjetima utvrđenim u ugovorima ili odlukama u skladu s člankom 308. Code des Assurances Sociales.“

11. Članak 2. kolektivnog ugovora od 30. lipnja 1975. određuje da, bez dovođenja u pitanje propisa Zajednice i međunarodnih odredbi koje se odnose na socijalnu sigurnost radnika migranata i osoba koje se njima smatraju, osigurane osobe opskrbljuju naočalama, ako imaju trajno ili privremeno prebivalište u Luksemburgu, optičari koji su upisani u registar i posluju u Velikom vojvodstvu.

12. Prema tim odredbama, povrat troškova prema fiksnoj stopi je ograničen na 1600 LFR za okvire.

13. Za dioptrijske leće, povratne tarife su određene u Dodatku A kolektivnog ugovora od 30. lipnja 1975. prema članku 12. tog Ugovora, a iznos za koje je moguć povrat novca za dioptrijske leće određen u Dodatku A treba prilagoditi isključivo prema cjenicima poduzeća Zeiss i American Optical.

14. Code des Assurances Sociales i statut UCM-a su sadržajno izmijenjeni 1992. No, pravilo postavljeno u prijašnjem članku 60. Code des Assurances Sociales, koje se tiče prethodnog

odobrenja zdravstvenog fonda za sva liječenja u inozemstvu, uvršteno je u novi članak 20. zakonika.

15. Članak 22. Uredbe br. 1408/71 određuje:

„1. Zaposlena ili samozaposlena osoba koja zadovoljava uvjete iz zakona nadležne države za pravo na benefite, uzevši u obzir, gdje je to moguće, odredbe članka 18., i:

...

(c) tko ima odobrenje nadležne institucije da se liječi u skladu sa svojim stanjem na teritoriju druge države članice,

ima pravo na:

- (i) koristi u naturi koje dobiva u ime nadležne institucije od institucije u mjestu svog prebivališta ili boravišta u skladu s odredbama propisa koje ona provodi, kao da je osiguran kod njih; no, duljinu vremenskog perioda tijekom kojeg je benefite moguće iskoristiti, propisuje nadležna država;
- (ii) za novčana davanja od strane nadležne institucije u skladu s odredbama zakona koje provodi. No, prema sporazumu između nadležne institucije i institucije mjesta boravišta ili prebivališta, takve benefite može pružati i potonja institucija u ime prve, u skladu s propisima nadležne države.

2...

Odobrenje koje se zahtjeva prema čl. 1. (c) ne mogu odbiti dati kada je liječenje o kojem je riječ među benefitima koje jamče propisi države članice na čijem teritoriju osoba o kojoj je riječ ima prebivalište i kada takvo liječenje ne može biti pruženo u uobičajenom vremenskom periodu potrebnom za takvo liječenje u državi članici u kojoj osoba ima prebivalište, uzevši u obzir njezino trenutno zdravstveno stanje i vjerojatni tijek bolesti.

3. Odredbe članaka 1. i 2. se analogijom primjenjuju na članove obitelji zaposlene ili samozaposlene osobe.

...“

16. S obzirom da nije bilo sigurno jesu li su te nacionalne odredbe u skladu s pravom Zajednice, odnosno s člancima 30. i 36. Ugovora, Conseil Arbitral de Assurances Sociales je zastao s postupkom te se obratio Sudu sa sljedećim prethodnim pitanjem:

„Je li članak 60. Luksemburškog Code des Assurances Sociales, prema kojem ustanova socijalne sigurnosti države članice A odbije nadoknaditi troškove naočala s dioptrijskim lećama osiguranoj osobi, koja je državljanin države članice A, a recept za naočale je propisao liječnik koji posluje u državi članici A, ali su kupljene od optičara koji djeluje u državi članici B, na temelju toga da sva liječenja u inozemstvu moraju biti prethodno odobrena od gore navedene ustanove socijalne sigurnosti, u skladu s člancima 30. i 36. Ugovora o EEZ, utoliko što

generalno kažnjava za uvoz medicinskih proizvoda od strane privatnih osoba ili, kao u ovom slučaju, naočala iz druge države članice?“

17. Gospodin Decker i Komisija tvrde da nacionalna pravila prema kojima je osiguranoj osobi odbijen povrat troškova za proizvode za koje je uobičajeno povrat moguć, osim uz prethodno odobrenje od strane ustanove socijalne sigurnosti kojoj pripada osigurana osoba, čini neopravdanu prepreku slobodi kretanja dobara.
18. Luksemburška, Belgijska, Francuska vlada i Vlada Ujedinjenog Kraljevstva, s druge strane, smatraju da pravila kao ona o kojima je riječ u glavnom postupku ne spadaju u doseg članaka 30. i 36. Ugovora jer se odnose na socijalnu sigurnost. Podredno tvrde da te odredbe ni u kojem slučaju ne sprječavaju primjenu tih pravila. Njemačka, Španjolska i Nizozemska vlada se slažu s podrednom tvrdnjom.
19. Uzevši u obzir podnesene tvrdnje, pitanja na koja je prvo potrebno odgovoriti se odnose na primjenu pravila o slobodi kretanja u području socijalne sigurnosti, zatim primjenu Uredbe br. 1408/71, te konačno, primjenu odredaba o slobodi kretanja dobara.
Primjena temeljnog pravila slobode kretanja u području socijalne sigurnosti
20. Luksemburška, Belgijska, Francuska vlada i Vlada Ujedinjenog Kraljevstva tvrde, primarno, da pravila o kojima je riječ u glavnom postupku ne spadaju u doseg članka 30. Ugovora, jer se odnose na određenu granu socijalne sigurnosti.
21. Potrebno je primjetiti, prije svega, prema ustaljenoj sudskoj praksi, da pravo Zajednice ne izuzima iz ovlasti država članica organizaciju njihovih sustava socijalne sigurnosti (predmet 238/82 Duphar i ostali v Nizozemska [1984] ECR 523, dio 16., i predmet C-70/95 Sodemare i ostali v Regione Lombardia [1997] ECR I-3395, dio 27.).
22. S obzirom da ne postoji usklađenost na razini Zajednice, na zakonodavstvu je svake države da odredi, kao prvo, uvjete koji se odnose na pravo ili dužnost biti osiguran (predmet 110/79 Coonan v Insurance Officer [1980] ECR 1445, dio 12., i predmet C-349/87 Paraschi v Landesversicherungsanstalt Württemberg [1991] ECR I-4501, dio 15.) i, drugo, uvjete za pravo na koristi (spojeni predmeti C-4/95 i C-5/95 Stöber i Piosa Pereira v Bundesanstalt für Arbeit [1997] ECR I-511, dio 36.).
23. Kao što nezavisni odvjetnik smatra u točkama 17. do 25. svog mišljenja, države članice moraju djelovati u skladu s pravom Zajednice kada provode te ovlasti.
24. Sud je zaključio da mjere koje postavljaju države članice u poslovima socijalne sigurnosti mogu utjecati na trgovinu medicinskim proizvodima i neizravno utjecati na mogućnosti uvoza proizvoda koji su subjekt pravila Ugovora o slobodi kretanja dobara (vidi Duphar i ostali, citirano iznad, dio 18.).
25. Stoga, činjenica da nacionalna pravila o kojima je riječ u glavnom postupku ulaze u područje socijalne sigurnosti ne može isključiti primjenu članka 30. Ugovora.

Primjena Uredbe br. 1408/71

26. Luksemburška vlada tvrdi da članak 22. Uredbe br. 1408/71 postavlja temeljno pravilo da je prethodno odobrenje potrebno za bilo kakvo liječenje u drugoj državi članici. Prema stajalištu te Vlade, da bi doveli u pitanje nacionalne odredbe koje se odnose na povrat troškova koristi koji su ostvareni u inozemstvu je isto kao i dovođenje u pitanje valjanosti odgovarajuće odredbe Uredbe br. 1408/71.
27. Potrebno je naglasiti da činjenica da nacionalna mjera može biti u skladu s odredbom sekundarnog izvora prava, u ovom slučaju s člankom 22. Uredbe br. 1408/71, nema za učinak uklanjanje te mjere iz dosega odredaba Ugovora.
28. Nadalje, kao što nezavisni odvjetnik primjećuje u točkama 55. i 57. svog mišljenja, članak 22. (1) Uredbe br. 1408/71 ima za cilj omogućiti osiguranoj osobi, koja ima odobrenje nadležne institucije, da se liječi u drugoj državi članici u skladu sa svojim zdravstvenim stanjem, da prima zdravstvene koristi u naturi, na račun nadležne institucije, ali u skladu s odredbama propisa države u kojoj se usluge pružaju, posebno kada potreba za prijenosom postoji zbog zdravstvenog stanja osobe o kojoj je riječ, bez da ta osoba snosi dodatne troškove.
29. S druge strane, članak 22. Uredbe br. 1408/71, kada ga tumačimo u skladu s njegovom svrhom, nema namjeru regulirati i stoga ni na koji način ne sprječava povrat troškova medicinskih proizvoda kupljenih u drugoj državi članici koji su kupljeni i bez prethodnog odobrenja, od strane država članica, prema tarifama na snazi u nadležnoj državi.
30. Stoga, Sud mora proučiti usklađenost nacionalnih pravila kao ona o kojima je riječ u glavnom postupku s odredbama Ugovora o slobodi kretanja dobara.

Primjena odredaba o slobodi kretanja dobara

31. Potrebno je proučiti da li pravila kao ona o kojima je riječ u glavnom postupku mogu ometati, izravno ili neizravno, stvarno ili potencijalno, trgovinu unutar Zajednice (predmet 8/74 Dassonville [1974] ECR 837, dio 5.).
32. Gospodin Decker i Komisija tvrde da sustav prema kojemu je naknada troškova medicinskih proizvoda, u skladu s uvjetima postavljenim od strane države osigurateljice, subjekt prethodnom odobrenju od strane nadležne institucije te države iz koje su dobra dobavljena u drugu državu, čini ograničenje slobode kretanja dobara u smislu članka 30. Ugovora.
33. Države članice koje su podnijele mišljenja tvrde da pravila kao ono o kojemu je riječ nemaju svrhu ili učinak ograničavanja trgovine, nego samo postavljaju uvjete za povrat medicinskih troškova. Učinak takvih pravila nije zabrana uvoza naočala, niti imaju izravan utjecaj na mogućnost njihove kupnje izvan nacionalnog teritorija. Ne zabranjuju luksemburškim optičarima uvoz naočala i dioptrijskih leća iz drugih država članica, da ih stave u optjecaj i prodaju.

34. Potrebno je primjetiti da pravila o kojima je riječ potiču osobe koje su osigurane prema luksemburškom socijalnom modelu da kupe svoje naočale od, te da im ih sastave, optičara koji imaju poslovni nastan u Luksemburgu, radije nego od onih u drugim državama članicama.
35. Nacionalna pravila o kojima je riječ ne niječu osiguranim osobama mogućnost da kupe medicinske proizvode u drugoj državi članici, međutim povratak troškova nastalih u toj državi članici uvjetuju prethodnim odobrenjem te odbijaju vratiti troškove osiguranim osobama koje nisu dobile prethodno odobrenje. Međutim, troškovi nastali u državi osiguranja nisu podložni tom prethodnom odobrenju.
36. Takva pravila treba svrstati među prepreke slobode kretanja dobara, jer ohrabruju osigurane osobe da kupuju te proizvode u Luksemburgu radije nego u drugim državama članicama te su stoga odgovorna za smanjenje uvoza naočala sastavljenih u tim državama (vidi predmet 18/84 Komisija v Francuska [1985] ECR 1339, točka 16.).
37. Luksemburška vlada međutim tvrdi da sloboda kretanja dobara nije apsolutna i da pravila o kojima je riječ, čija svrha je kontrola zdravstvenih troškova, što mora nužno biti uzeto u obzir, opravdana na tom temelju.
38. G. Decker, s druge strane, tvrdi da ako bi njegovi troškovi bili nadoknađeni, financijski teret budžeta Fonda bi bio jednak, s obzirom da se povrat troškova vrši jedino prema fiksnoj stopi i za okvire i dioptrijske leće kupljene kod optičara. S obzirom da je ta fiksna stopa određena neovisno o stvarnim troškovima koji su nastali, nema objektivnog razloga na temelju kojeg bi Fond odbio vratiti troškove ako je proizvod kupljen od optičara koji ima poslovni nastan u drugoj državi članici. Pravila o kojima je riječ stoga ne mogu biti opravdana na temelju potrebe za kontrolom zdravstvenih troškova.
39. Potrebno je prisjetiti se da ciljevi čiste ekonomske prirode ne mogu opravdati prepreku temeljnom principu slobode kretanja dobara. Međutim, nije moguće isključiti da rizik od ozbiljnog smanjenja financijske ravnoteže sustava socijalne sigurnosti može biti razlog za zaobilaženje općeg interesa te može opravdati prepreku te vrste.
40. Ali, kao što je Luksemburška vlada obznanila u odgovoru na pitanje Suda, jasno je da povratak troškova naočala i dioptrijskih leća kupljenih u drugoj državi članici prema fiksnoj stopi nema utjecaj na financiranje ili ravnotežu sustava socijalne sigurnosti.
41. Belgijska, Njemačka i Nizozemska vlada također tvrde da pravo osiguranih osoba da imaju pristup kvalitetnom liječenju čini opravdanje za pravila o kojima je riječ, na temelju zaštite javnog zdravlja, prema članku 36. Ugovora. Belgijska vlada dodaje da naočale moraju dobavljati osobe koje su ovlaštene baviti se tim zanimanjem. Ako su dobavljene u drugoj državi članici, nadzor koji bi jamčio da je taj uvjet zadovoljen je doveden u pitanje ili čak nemoguć.
42. Potrebno je primjetiti da su uvjeti za pristup i obavljanje zanimanja koja su regulirana podložni Direktivi Vijeća 92/51/EEC od 18. lipnja 1992. O sekundarnom općem sustavu za priznavanje

stručnog obrazovanja i treninga koja dopunjuje Direktivu 89/48/EEC (OJ 1992 L 209, str. 25.) i Direktivu Komisije 95/43/EC od 20. srpnja 1995. (OJ 1995 L 184, str. 21.), koje su izmijenile Dodatke C i D Direktivve 92/51.

43. To znači da kupnja naočala od optičara koji posluje u drugoj državi članici pruža jamstvo jednako onome koje pruža kupnja naočala od optičara koji posluje na nacionalnom teritoriju (vidi, u odnosu na kupnju medicinskih proizvoda u drugoj državi članici, predmet 215/87 Schumacher v Hauptzollamt Frankfurt am Main-Ost [1989] ECR 617, dio 20., i predmet C-62/90 Komisija v Njemačka [1992] ECR I-2575, dio 18.).
44. Dalje, u ovom predmetu su naočale kupljene na recept oftamologa, koji jamči zaštitu javnog zdravlja.
45. Iz toga slijedi da pravila kao ona koja su primjenjiva u glavnom postupku nisu opravdana na temelju javnog zdravlja kako bi osigurala kvalitetu medicinskih proizvoda koji se dobavljaju u drugim državama članicama.
46. Pod tim okolnostima, odgovor treba biti da članci 30. i 36. Ugovora isključuju nacionalna pravila prema kojima socijalna ustanova države članice odbija nadoknaditi troškove kupnje naočala s dioptrijskim lećama od optičara koji posluje u drugoj državi članici, osiguranoj osobi prema fiksnoj stopi, na temelju toga što je potrebno prethodno odobrenje za kupnju medicinskih proizvoda u inozemstvu.

Odluka o troškovima [izostavljena]

Operativni dio

Na toj osnovi Sud,

odgovarajući na pitanje koje mu je Conseil Arbitral des Assurances Sociales uputio 5. travnja 1995., presudio je:

Članci 30. i 36. Ugovora o EZ isključuju nacionalna pravila prema kojima ustanove socijalne sigurnosti države članice odbijaju nadoknaditi troškove kupnje naočala s dioptrijskim lećama od optičara koji posluje u drugoj državi članici, osiguranoj osobi prema fiksnoj stopi, na temelju toga što je potrebno prethodno odobrenje za kupnju medicinskih proizvoda u inozemstvu.